

وقتی دردانه‌های لوس تربیت می‌کنیم

اگر شما یک زوج لوس پرور هستید و از لوس‌بازی‌های بچه خود کلافه شده‌اید، راه ساده اما سختی در پیش دارید. کافی است به قوانین احترام بگذارید و نرمش نشان ندهید.

اگر شما یک زوج لوس پرور هستید و از لوس‌بازی‌های بچه خود کلافه شده‌اید، راه ساده اما سختی در پیش دارید. کافی است به قوانین احترام بگذارید و نرمش نشان ندهید. روان‌شناسان راه‌حل قدیمی جایزه به دلیل کار خوب و تنبیه به دلیل کار بد را هنوز هم راه مناسبی برای تقویت رفتار درست می‌دانند.

به گزارش سلامت نیوز، چار دیواری، ضمیمه روزنامه جام جم نوشت: «من اره می‌خوام!» این دستور تحکم‌آمیز سینا کودک چهار ساله‌ای است که به محض مشاهده پدر بزرگ که دارد در حیاط خانه با اره یک چهار پایه درست می‌کند، هوس اره کرده است. پدر بزرگ می‌گوید: «باباجان این اره تیز است مال بزرگ‌ترهاست، دستت را می‌بری. برو بشین دورتر نگاه کن.»

سینای چهار ساله دستش را دراز می‌کند، روی دسته اره که آن را بگیرد و با قاطعیت می‌گوید نه! من نمی‌برم. من اره می‌خوام.

پدر بزرگ تشر می‌زند که برو بچه فضولی نکن. سینا تمام زور و قدرت چهار سالگی‌اش را می‌اندازد توی گلوبیش و فریاد می‌زند می‌خوام! می‌خوام! و پاهایش را به زمین می‌کوبد. چنان فریاد می‌کشد که مادرش که داخل خانه پیش مادر بزرگ نشسته بیرون می‌آید و می‌گوید: چی شده؟ و می‌دود و بچه را بغل می‌کند و اشک‌هایش را پاک می‌کند و می‌پرسد: مادر قربونت بره چی می‌خواهی؟

و بچه درخواستش را با فریاد تکرار می‌کند.

مادر از پدرش خواهش می‌کند که اره را به بچه بدهد و بچه با رضایت و حس پیروزمندانه می‌آید، پایین و شروع به اره‌کشی می‌کند و چند لحظه بعد دوباره صدای فریادش بلند می‌شود. او دستش را بریده و مادر بسیار ناراحت است و برای این که بچه خوشحال شود اره را می‌زند!

این بچه لوس یکی از هزاران بچه‌ای است که عادت نکرده‌اند، «نه» بشنوند.

بچه‌های لوس زیادند، اما والدین به سختی می‌پذیرند که بچه‌های خود را لوس بار آورده‌اند.

برای این که بدانید کودکان لوس چگونه‌اند این سوال را از مهنار رضایی روان‌شناس و مشاور خانواده پرسیدیم. وی کودک لوس را کودکی گریزان از نظم و قانون می‌داند که توقع والدین را کمتر از سنی که در آن است برآورده می‌کند. این کودکان خودخواه، بهانه‌گیر و بی‌ملاحظه‌اند و درخواست‌هایشان جمع را به ستوه می‌آورد.

این کودکان از دستورها پیروی نمی‌کنند و دائم نق می‌زنند و وسایل مختلف دیگران را برای خود برمی‌دارند. نالیدن، جیغ و فریاد و اعتراض دائمی از هرگونه مخالفتی از خصوصیات آنان است و نیاز به توجه همه به صورت تمام وقت درخواستی است که به طرزی غیرمنطقی بر آن پافشاری می‌کنند.

یک کودک لوس و خودرایی چگونه است؟

رضایی می‌گوید: وقتی بچه‌ها صدای شما را که به آنها می‌گویید کاری را بکنید کلاً نشنیده می‌گیرند، به دلایل گوناگون و حتی در خیابان خود را روی زمین پخش می‌کنند و از جایشان تکان نمی‌خورند، روی بزرگ‌ترها دست بلند کرده و گستاخی می‌کنند رفتارشان لوس‌بازی تلقی می‌شود.

آنها به هر بهانه‌ای وقتی روی کار خود تمرکز دارید، کارتان را به هم می‌ریزند و جلوی تمرکزتان را می‌گیرند تا به جای هرچیز دیگری به آنها فکر و توجه کنید.

آنها حسود و تمامیت‌خواه هستند و هیچ قواعدی را نمی‌پذیرند. آنها باهوش هستند و می‌دانند نقطه ضعف شما چیست و با پافشاری بر آن شما را آنقدر کلافه می‌کنند که تسلیم شوید.

اگر شما یک زوج لوس پرور هستید و از لوس‌بازی‌های بچه خود کلافه شده‌اید، راه ساده اما سختی در پیش دارید. کافی است به قوانین احترام بگذارید و نرمش نشان ندهید. روان‌شناسان راه‌حل قدیمی جایزه به دلیل کار خوب و تنبیه به دلیل کار بد را هنوز هم راه مناسبی برای تقویت رفتار درست می‌دانند.

برای این‌که کودکی لوس بار نیاورید سعی کنید امکانات را فقط در شرایط معقول و طبق معیارهای پذیرفته شده درخواست به آنها بدهید. مثلاً وقتی کودک می‌گوید: مامان لطفاً پازل من را بده.

به جای پاسخ به درخواست: بهت گفتم اون پازل را بده من!

در صورت جار و جنجال او را به اتاقش ببرید و وادار کنید آنجا بماند تا عذرخواهی کند. ایستادن در یک گوشه، ماندن در اتاق، محروم شدن از برنامه مورد علاقه یا وسایل بازی از تنبیهات مناسبی است که می‌توانید به کار ببندید.

چیزها را فقط وقتی برایشان بخرید که استحقاق آن را داشته باشند و برایش کاری کرده باشند. نظم اتاق، مسواک زدن و ساعت خواب را مثل یک قانون تغییرناپذیر از او بخواهید.

فرزند شما به شما علاقه دارد، حتی اگر گاهی به او تحکم کنید. نگران این نباشید که قاطعیت، شما را در نظر او نفرت‌انگیز جلوه می‌دهد. یک روز کودک بزرگ می‌شود و از شما به خاطر تربیت صحیح‌تان تشکر می‌کند و شما را علت همه موفقیت‌هایش می‌داند، همان‌طور که اگر کودکی لوس و ضعیف تربیت کنید، همیشه باید از او حمایت کنید و تا وقتی که زنده هستید او کودک لوس شماست و شما را برای این مشکل مقصر می‌داند.

اگر گریه کودک برای نیاز است، فوراً نیازش را رفع کنید اما گریه ناشی از کج‌خلقی کودک باید نادیده گرفته شود.

با کودک بحث و لجبازی نکنید، فقط قانون را یادآوری کنید و تنبیه متناسب با قانون‌شکنی را اعمال کنید.

البته کودکان زیر چهار سال چیز زیادی از قانون نمی‌فهمند و پس از آن هنوز با بهانه‌جویی از انجام وظایف خود طفره می‌روند، اما با آغاز شش سالگی می‌توانند مشتاقانه قوانین را دنبال و در سن نوجوانی حتی قوانین را مثل یک بزرگسال وضع یا نقد کنند.

شما اسباب‌بازی تمام وقت کودک نیستید. او باید بیاموزد خود را سرگرم کند و ساعاتی را در خلوت خود بگذراند و شما و کارهایتان را رها کند. او باید صبر کردن و انتظار و زحمت کشیدن برای حصول نتیجه را بیاموزد.

کاری که می‌خواهید کودک انجام ندهد (مثل بازی کردن با غذا) شما یا فرزند بزرگ‌ترتان نیز نباید انجام دهید تا به شکل یک قانون درآید. وادار کردن کودک به خوردن غذایی خاص می‌تواند عرق زدن و تف کردن غذا را به بار بیاورد، اما قانون بچه‌های گرسنه شیرینی نمی‌خورند، می‌تواند کمک کند.

به کودک‌تان بیاموزید مسئولیت کارهایش را شخصاً به عهده بگیرد و نه تنها با عذرخواهی زبانی بلکه با جبران کردن خطا، رفتارش را بهبود بخشد.

به دلیل قلدری، قدر ناشناسی و طلبکار رفتار کردن و گناهکار و بدخواندن والدین توسط کودک هرگز برایش هدیه نگیرید این کار رفتارهای بد او را تقویت می‌کند.

بچه‌ها رفتار شما را تکرار می‌کنند، پس خود اولین مجری قوانین باشید.

در قوانین میان همسران باید توافق نظر و همدلی وجود داشته باشد وگرنه خیلی زود یک سوءاستفاده‌گر کوچک در خانه رشد می‌کند و بزودی باج‌گیری و توطئه‌چینی علیه والدین به سود خود را آغاز می‌کند.

همچنین فراموش نکنید که تشویق‌ها و تنبیه‌ها باید بجا و اصولی و در حد سن و سال کودک باشد.